

НБОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 012481 14 Кж 2
Бања Лука, 25.09.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених Д.Б. и М.Д., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Бањој Луци Подружна канцеларија Приједор, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 012481 13 К од 17.04.2014. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени и њихови браниоци, дана 25.09.2014. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Бањој Луци Подружна канцеларија Приједор, те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 012481 13 К од 17.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 012481 13 К од 17.04.2014. године, оптужени Д.Б. и М.Д. на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођени су од оптужбе да су починили кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама - у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом је на основу члана 100. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, те је на основу члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећена Ј.Ј. упућена на парницу ради остваривања имовинскоправног захтјева.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац у Бањој Луци Подружна канцеларија Приједор због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим и осудити

по закону или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговори на жалбу нису поднесени.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, републички тужилац је изложила жалбу, те у цијелости остала код жалбених навода и приједлога жалбе да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, док је одустала од жалбеног приједлога о преиначењу првостепене пресуде. Браниоци оптужених адвокати Б.Г. из Н.Г. и мр Д.Б. из Б.Л. су предложили да се жалба тужиоца одбије и првостепена пресуда потврди, а оптужени су подржали приједлоге својих бранилаца.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, нема противријечности изреке и разлога пресуде, а такође је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама. У истом овом основу побијања пресуде, жалба истиче и да је првостепени суд повриједио одредбу члана 295. ства 2. ЗКП РС. Међутим, из аргументације жалбе за ову повреду, произилази да се жалбом оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега ће овај суд оцијенити основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу спроведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да резултати тих доказа не пружају поуздан основ за закључак да су оптужени починили кривично дјело које им је оптужбом стављено на терет. Такав став жалба гради на тврдњи да су искази свједока С.К., Б.С., Н.К., Р.Ј. и М.Б. међусобно различити и у супротности са материјалним доказима тужилаштва, као и са исказом оштећене Ј.Л., којима је првостепени суд дао потпуно другачији значај, а да неке чак није ни цијенио.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да су оптужени Душко Башић и Миле Дробац починили кривично дјело силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, супротно наводима из жалбе, нема разлике у исказима ових свједока у погледу битних околности самог догађаја. Наиме, ни један од саслушаних свједока није потврдио тврдњу из исказа оштећене да су је оптужени принудили на обљубу, већ су свједоци у својим исказима навели да су видјели да оптужени Б. и оштећена се додирују, милују, да су од појаса на доле били голи и да је оптужени Б. лежао преко оштећене на земљи, па су сви претпостављали да њих двоје имају сексуални однос. При том, исто тако, нико од саслушаних свједока ни на главном претресу, ни у истрази, није изјавио да је чуо да оштећена вришти и да пружа било какав отпор оптуженом Б. Једино свједокиња С.М. у свом исказу из истраге помиње да јој је у телефонском разговору свједокиња Б.С. рекла да јој је свједок Ј. рекао да је чуо “вриштање женске особе” и да треба неко да јој помогне, те да је и свједокиња Б. чула вриштање женске особе, али да је Б. касније негирала да јој је то рекла. Међутим, са једне стране, свједокиња С.М. није очевидац догађаја и иста није саслушана на главном претресу у условима непосредности и контрадикторности, а са друге стране, свједокиња Бр је негирала да је то њој рекла, док је свједок Ј. објаснио да је свједоцима М.Ж. и Б.С. рекао да иду по оштећену, да вришти, да је мрцваре, али да је он то рекао тек пред крај догађаја, након што је чуо када је оштећена рекла да је доста, па је помислио да она више неће да буде са њима. У сваком случају, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно оцијенио исказ свједока Ј.а, не прихватајући га, обзиром да је исти у овом дијелу, као и у дијелу који се односи на сексуалне радње оптуженог Д. и оштећене, у супротности са исказима свих осталих свједока, а истовремено није у сагласности ни са исказом оштећене и то у погледу битних чињеница, посебно у погледу примјене силе или пријетње према оштећеној, као битног елемента бића предметног кривичног дјела.

Надаље, чињеница што су на лицу мјеста пронађене разбацане ствари оштећене, супротно наводима из жалбе, не упућује на закључак да су оптужени примјенили силу према њој. Осим тога, и поред закључка вјештачења вјештака специјалисте судске медицине др Н.Б., да су повреде на тијелу оштећене могле настати приликом критичног догађаја на начин како је то она описала, ипак, овај вјештак је навела да су те повреде могле настати и ударцем тупотврдим средством, затим падом тијела на такво средство, али и у љубавном заносу приликом сексуалног чина (осим повреде десне надколенице), те да су све повреде старе највише шест дана. Када се напријед наведене чињенице доведу у везу са изјавама свједока С.К., Б.С., М.Б. и Р.Ј., који су сагласно исказали да је оштећена непосредно прије догађаја, испод шатора два пута пала са столице на макадамску подлогу, обзиром да је била у алкохолисаном стању, као и са изјавама свједока Н.К. и М.Ж., који су исказали да је оштећена након повратка са свадбе, у возилу, за вријеме вожње са задњег сједишта прелазила на предња сједишта и сједала у крило сувозачу и возачу (М.Ж.), по оцјени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио да постоји сумња како у погледу начина настанка тјелесних повреда код оштећене, тако и у погледу начина настанка оштећења на њеној гардероби, јер се са сигурношћу не може утврдити нити када су повреде настале, нити да ли су повреде и оштећења на гардероби настале као посљедица пада оштећене на макадамску подлогу, односно приликом њеног преласка са задњег на предња сједишта аутомобила или на начин како то исказује оштећена.

Осим тога, а насупрот жалбеним наводима, овај суд сматра да је потпуно правилно утврђење првостепеног суда да је оштећена критичне ноћи сексуално општила са свједоком М.Ж., обзиром да из ДНК вјештачења неспорно произилази да је на бијелој мајици власништво оштећене утврђен траг сперме, који припада управо овом свједоку, а и сам свједок је исказао да се након догађаја, са оштећеном мазио и љубио у аутомобилу, али да се не сјећа да ли је ејакулирао јер је био у алкохолисаном стању. Исто тако, оштећена је исказала да су оптужени ејакулирали по њеном тјелу и џемперу (пипала је рукама џемпер и осјетила да је лепљив), а из биолошког вјештачења произилази да на џемперу којег је носила критичне ноћи, нису пронађени трагови сперме.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да су оптужени принудили оштећену на обљубу или неку другу полну радњу, употребом силе, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када је оптужене ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић